

Loučení

Aby se cesta má nerozcházela,
budu se muset rozejít s mnohými,
s mnohými dobrými
lidmi.

Loučení, loučení nenávratné!
Sekyrka krvavá stromeček zatne.
Těžko je drvaři; kořeny v zemi
zůstanou navždy a neoněmí.
Dceruška večer nad nimi vzdychá.

Přec musím a musím odejít zticha,
byť srdce mé stálo samo jak Bůh:
aby má cestička bílá
se na černé střepiny nerozdrobila,
abych tam v dáli pro tisíc vlastních svých ztrát
dovedl člověk najít a milovat.

6

Všechno jednou končí. Z našich přítomností se zážitky přesouvají do vzpomínek, aby postupem času vybledly, pokud nejsou připomínány. Některé události jsou ale tak důležité, že si jejich význam připomínáme ještě desítky let poté – třeba 100 let od úmrtí Jiřího Wolkra. Je zřejmé, že si asi těžko budeme v budoucnu připomínat stoleté výročí 67. ročníku Wolkrova Prostějova – i když by to mělo své kouzlo. Staré a zaprášené zpravodaje by byly vyneseny z archivu a pověřené osoby v bílých rukavičkách by otáčely jejich zažloutlé stránky. Možná by i po stu letech našly další a další gramatické chyby a opět se pohoršily nad nedostatky v grafické úpravě. Nemyslím si ale, že by 167. ročník WP ztrácel čas vzpomínáním. Jeho účastníci budou mít dost práce s tím, aby konečně našli odpověď na otázku, co že to je to divadlo poezie, a kdy už půjdeme všichni na pivo. 100 let je dlouhá doba.

I 10 let je dlouhá doba, vlastně je to také takové jubileum. Před deseti lety jsem do redakce Wolkráče přijel poprvé. Letos tu jsme z pů-

vodní sestavy jen já, Vítek a Martin, který absolvoval jako jediný všechny ročníky a za ta léta povýšil ze sazeče-záškodníka na šéfredaktora. Deset let jsme v různých sestavách a s různými úspěchy tvořili zpravodaj Wolkrova Prostějova. Někoho jsme potěšili, někoho naštváli, někdo nás přestal zdravit, někdo na nás z dálky mává, psali jsme omluvy, dostali jsme se do politických sporů, jen těsně unikli obviněním z vandalismu, dělali revoluce, odvolávali revoluce, chodili k Vašutovi a žili s Wolkráčem. Deset let je opravdu dlouhá doba. Deset let života rytmizovaných červnovými záchvěvy Wolkrova Prostějova. A pro nás je to také čas loučení a odcházení. Přesun z přítomnosti do vzpomínek. Letošní zpravodaj je naším rozlučkovým. Lásky odešly. Vítové už vědí úplně všechno, všechny otázky jsou položeny, rozhovory napsány a Martin už má plný archiv, je čas jít.

Vítek Malota právě píše dojemné poslední řádky z vlaku, Martin ťuká do počítače své poslední číslo a já píšu svůj poslední úvodník, kte-

rý nikdo nečte a který nikdo nechce psát. Mluvíme o tom, že je to naposled. Kvido se ale tváří smutně! On nechce pryč! Je tu přece poprvé! Vstává od stolu a volá: Já to budu dělat třeba sám! Milan přiskakuje: Ano, to není fér, Vítové budou konečně pryč, nemůže to skončit. Víťa je v parku, hledá temno, nic se ho netýká. Dari právě získala přístup na náš youtube kanál – ta tu bude navždy.

Jak to tu tedy bude vypadat příští rok? Možná tu bude pobíhat Kvido se svým neúnavným úsměvem a Milanův knír bude zářit uprostřed 27. Víťa bude opřený hlavou o stůl, ve tři se zvedne a prohlásí rozhodně: „Hm?“ Možná bude Dari postovat nová videa, možná tomu už za rok bude šéfovat. My s Vítkem a Martinem už tu ale nebudeme.

Tedy... Martin chtěl skončit už třikrát a vždycky se nechal přemluvit a je všeobecně známo, že na Vítka stačí udělat smutné oči. Takže kdo ví. Ale skončit po deseti letech má svoje kouzlo. Dopřejme si dnes večer trochu toho patosu. Takže pac a pusu, bylo to skvělé.

Vít Marušák (Martin Kuncl)

Rozhovory s recitátory

Martina Mašková

Julio Cortázar/Miloslav Uličný:
Různé způsoby zajetí

*Mohla bys představit autora?
Jaký je jeho styl psaní?*

Ke Cortázarovi jsem se dostala už před mnoha lety, ale nikdy jsem se neprokousala přes jeho nejslavnější román *Nebe, peklo, ráj*, i když ho mám v knihovně neustále na očích. Mně se moc líbí jeho povídky, jsou takové barevné a mnohvrstevnaté.

Jak těžké bylo vypořádat se se specifickou vyprávěcí situací textu? Jde vlastně o takové meta vyprávění, vypravěč často vystupuje a komentuje.

Jednoduché to není, ale se správným klíčem to je bez problémů. Pro mě byl ten klíč v mém osobním pocitu – potřebovala jsem si pro sebe najít rovinu té ženy-vypravěčky. Ztotožnit se s ní a najít svou vlastní výpověď, v jaké fázi zajetí se nacházím já.

Text ale nese název Různé způsoby zajetí... Je jich tedy více?

Všechny postavy mají své zajetí, to je pro mě důležité.

Takže se snažíš nahlédnout neštěstí každé postavy?

To ale není neštěstí. Jde o to, jak přistoupíme k prožívání vlastního života, kde chceme být. Jedna z postav je napří-

klad sukničkář, je v zajetí, ale vyhovuje mu to a žije tak. Důležité je srovnat se s každým druhem zajetí.

Jde také o nacházení cesty, vymanění se ze zajetí?

Pokud jsi s ním srovnaný, nemusíš se vymaňovat. Vytvoří pak vlastně rámec tvého života. Pro mě bylo důležité ztotožnit se s postavou ženy a v ní najít zajetí, se kterým je srovnaná. Díky tomu pak mohu z mého úhlu pohledu poukázat na zajetí ostatních postav, na to, jaké je. Ale nechci moralizovat ani se dojímat. Ať si každý žije, jak chce, pokud je s tím v pohodě.

To platí i v životě. Je třeba dojít do bodu, kdy je člověk vyrovnaný s tím, jak to je. Pak se dá na všechno podívat s nadhledem.

Souvisí s tím i výše zmíněný způsob vyprávění?

Ano, protože z něj můžu vystupovat nebo naopak vklouznout dovnitř do situace, abych ji mohla prožít. Mohu se s postavou ztotožnit ale zároveň zachovat pohled zvenku.

Hana Patrasová

Isaac Rosa/Michal Špína: Hledá se čtenář

Jak moc je pro tebe čtení důležité?

Pro mě velice. Myslím si, že je to v současné době aktuální. Jsem učitelka, takže pořad

nabádám děti ke čtení. Vlastně se teď čte málo, i já sama čtu méně než dřív. Mnohem víc teď knihy poslouchám. Pro mě ale text, který jsem přednášela, není jenom o čtení, ale i o tom učitelování.

Jak dlouho s textem pracuješ a proměňoval se ti nějak v průběhu?

Určitě se proměňoval hlavně tím, jak jsem o něm mluvila s kamarádkami. Teď jsem ho říkala před publikem úplně poprvé. A to je hrozné! Mnohem lepší je projít si přes krajské kolo.

Takže si byla nervózní?

Velice. Ale já mám trému vždycky, to není nic zvláštního.

(náhodná kolemjdoucí: Pardon, byla jste skvělá!)

Jaký je tvůj recept na nervozitu?

Pro mě je pro zvládnutí nervozity důležité, když předtím můžu stát, abych mohla volně dýchat. A také je skvělé, když přijdou kamarádi a obejmou mě.

Je v textu i sarkasmus a ironie?

Určitě, doufám, že se mi to tam podařilo dostat. Text je vlastně o takovém pachtění, je v něm velká urputnost, která může vlastně působit úplně obráceně.

3. kategorie

Dal by se proces čtení, který text popisuje, označit za úřední?

Má pevná pravidla – takto to musí být. V původním textu je ještě převod textu do mluvené podoby skrz počítač, který uměle vytváří hlas. V rámci úpravy textu jsem to ale musela vyškrtnout, byť jde o velice aktuální téma. Takže jsem vypustila téma techniky.

Sue Nguyen

Rupi Kaur/Petr Teichmann, Sue Nguyen: Home Body

Rupi Kaur se tady u nás stala populární pár let zpátky. Jak ses k ní dostala ty a co pro tebe její poezie znamená?

Narazila jsem na ni náhodou před sedmi lety v jednom knihkupectví v Paříži v sekci anglických knih. Básně a ilustrace mě hned zaujaly – šlo o tu známou *Milk and honey*. Pak ale dlouho nebylo nic, až si nakonec našla ona mě. Prožila jsem letos v zimě velice zlé období a dostala jsem radu, abych se vrátila k něčemu, co mě dřív bavilo. V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem vlastně úplně přestala číst pro radost – a proto jsem se vrátila k Rupí Kaur, její texty ke mně mluvili a já skrz ně dokázala mluvit o tom, co trápí mě. V závěru jsem se rozhodla, že si celý svůj problém přiznám veřejně před publikem. Vlastně jsem si naordinovala takovou arteterapii.

Texty sis přeložila sama?

Části, žádný v celku. Šlo ale o to, že znám i originál, a přišlo mi, že část překladů textu neprospívá, často jsou velice vzdálené původnímu textu. Jsou tam opomenuté některé pro mě zásadní významy – cítila jsem potřebu je tam vrátit.

Kdy ses rozhodla, že montáž doprovodíš i taneční složkou?

Byl to proces, vlastně je ten pohyb mimo moji komfortní zónu. Byl to pro mě další způsob, jak překonat těžké období. Navíc jsou ale v původní knize texty doprovozeny jednoduchými ilustracemi, které ale také nesou význam a vytvářejí sdělení s texty. Některé pohyby vychází přímo z ilustrací. Pohyb nahradil ilustrace, navíc pro mě texty jsou i o těle.

Rupi Kaur přináší mnoho témat, ty akcentuješ téma práce a sebepojetí skrze práci?

Ano, práce jako součást identity. Vztah mojí identity a práce pro mě byl velice důležitý. Důležité je, že skrz texty dokážu z toho pocitu vystoupit a ještě ho okomentovat.

Sára Pospíšilová

J. H. Krchovský: Pásmo z básní

Krchovský se recituje poměrně často. V tvém pojetí byl ale plný humoru a absurdity. Je

to tvé chápání jeho poezie?

Jeho básně jsou vlastně v něčem velice banální. Já jsem chtěla tu banálnost vynést na světla a udělat si z toho legraci. Přijde mi, že i on dává do svých textů sarkastické poznámky. Navíc mi přišlo dobré pojmut takto jeho hlavní téma smrti. Chtěla jsem to nadsadit, nebrat to prvoplánové: Ach, všichni umřeme, je to smutné.

Podle jakého klíče jsi skládala texty?

Šla jsem po tom tématu smrti. První a poslední básně mi dávají rámec: Život je k neživotu, co s tím máme dělat? Prostřední část pak vnímám jako takový pseudo výklad o tom, jak se zaobírat smrtí a pracovat s ní.

Jak se tedy Krchovského témata lásky a smrti propojují s tím absurdním?

Pro mě je velice prvoplánové posazovat si to na těžkou notu, k jeho veršům mi to vůbec nesedí. Ta jednoduchost a zatěžkanost tam zůstává, ale v té směšnosti jsou pro mě propojené na vyšší úrovni.

Vít Marušák

Rozbory recitátorů 2. a 3. kat.

Rozbor recitátorů probíhal po pěti skupinách. Jelikož nás nebylo přítomno redaktorů pět, ale dva, přinášíme vybrané úryvky, které jsme zachytili.

Jan Anderle (JA), Martina Longinová (ML), Vít Roleček (VR), Aleš Vrzák (AV), Josef Kačmarčík (JK)

František Souček, Etgar Keret: *Cheesus Christ*

AV: Já ten text slyším podruhé nebo potřetí a za mě se jednalo o tvůj nejlepší výkon. Je vidět, že postupuješ stále citelněji k interpretaci textu. Ale pořád je ještě nejisté. Je to moc komplikované a nedá se to přehledně přiřazovat. Jedná se o domino - řada nesouvisejících příběhů. Pokud chce divák porozumět každému příběhu zvlášť, nepodaří se mu to, ale to mi nevadí. Je to prostě surrealistický bordel. Každopádně mluvíš blbě. Polykáš začátky slov, šumluješ. Je tam těch chyb opravdu hodně. Konec pronášíš stoicky, to je hezké.

JK: Oproti krajské přehlídce to tady fungovalo mnohem lépe. Máš velmi příjemný, sdílný a civilní projev. Na druhou stranu, na začátku je toho civilu až moc. Snažíš se tomu dát nějaký řád, cítím z tebe chuť s tím textem nějak zacházet, pracovat. Zkoušej to dál, pořád je to dost chaotické.

VR: Mě štvala v přednesu tvá pasivita.

ML: Měla jsem z tebe pocit, jakoby se tě to netýkalo. Tys prostě v tom světě nebyl. Chyběla mi od tebe větší zainteresovanost. Civilní projev, tempo a všechno je super, nicméně se ti to slévá a já se v tom přestávám orientovat.

Zkus se zamyslet nad jednou věcí: Do jaké míry je to sranda a do jaké míry nám má běžet husina po zádech?

Kateřina Podhorská, Karel Jaromír Erben: *Dceřina kletba*

ML: Chválím tvůj výběr textu. Je skvěle vystavěný, vždy čekám, s čím dalším a novým autor přijde. Srozumitelně zpracovává silné ženské téma ztráty dítěte. Co se ti podle mě úplně nepodařilo, bylo zachytit vývoj toho dialogu. Ta situace se nějak vyvíjí, my se postupně blížíme závěrečné pointě, zkus se více zamyslet nad tím, kam vztah matky a dcery směřuje, jak se vyvíjí. Výstavba se ti moc nepodařila. Máš tam pořád stejnou emoci, zkus jít víc do hloubky, v tom textu je větší oblouk. Cením pečlivou práci s vázaným veršem, taky na tom ale ještě můžeš zapracovat, někdy zníš trochu jako kolovrat. Jsi na dobré cestě k tomu, aby se nám ten tragický příběh dostal pod kůži, ale čeká tě ještě kus práce.

JA: To je těžké, ty z principu nemůžeš naplnit očekávání, která máme, jelikož ten text je hodně známý a všichni o něm máme nějaké představy. A ty jsi tam, bohužel, pro mě nic nového nevnesla.

VR: Oceňuji upřímnost, s jakou k tomu textu přistupuješ, hravost, nádhernou a obří porci upřímnosti.

Eliška Nedvěďová, Ivana Myšková: *Závěs*

VR: Máš velmi výrazný a zapamatovatelný projev. Je tam pro mě obří dávka komplikovanosti,

kdy procházíš do té postavy, stáváš se jí, a pak se ladně dostáváš zpátky do pozice vypravěče. Sarkasmus té postavy je hezky promyšlený. Každopádně to na mě působilo těžkopádně. Zrada spočívá v hutnosti, všechno tesáš pořád stejně, pořád stejné důrazy, prý je to pro autorku signifikantní, ale mě to jako posluchače ubíjelo. Oceňuji, jak jsi měla zpracované pohledy. Intonace byla taky super. Co se týče techniky, poradil bych ti přidat na hlase, místy to bylo na hranici slyšitelnosti.

AV: Doporučil bych ti dát tomu jiné tempo. Dej si ve všech situacích čas. Bylo tam až moc mikrocén, co ti všechny podrážejí nohy. Autorka by s tvým výkonem byla šťastná, jelikož podobně pracuje s časem. Nevadila by mi nějaká změna tempa, jelikož postupně bylo jasnější, že se bude jednat o nějaké krimi.

Mariana Nebeská, Robinson Jeffers/Kamil Bednář - *Pastýřka putující k dubnu*

JK: Já budu rychlý. S kolegy jsme se shodli, že text je obrazivý a velké literární kvality, jenže si nejsem úplně jistý, zda se dá stavět jen na takovém výňatku. Nebyli jsme si úplně jistí, odkud a kam se směřuje. Zamýšlel jsem se, v jaké chvíli vypravěčka text říká a komu. Jako posluchač dostávám málo vodítek vůči tolik strukturovanému textu. Potřeboval bych větší rozkrytí významů, jelikož se nedokážu zorientovat. Zamysli se nad tím, zda by recitaci slušel větší odstup, např. část z vězení. Všechno se nasadí ve stejné důležitosti a já se nemám čeho chytit. Nejsem tolik zo-

rientovaná jako ty. Potřebuju od tebe klíč, abych se mohl od čeho odrazit.

VR: Podle mě si jsi nechala hodně pro sebe. Hned na začátku navážeš větší kontakt s publikem. Došla jsi na scénu, v tu ránu si recitovala a mezi námi se vytvořila bariéra.

Barbora Casková, Alžběta Bublanová – *Život s Panikou: Skřípnutý nerv? Hlavně žádnou paniku a Tohle je můj Svět*

JA: Já bojuju s úzkostlivostí. Každý máme jiná zkušenost v tomto tématu. Pracuješ s panikou a všechno se ti zrychluje. Nevím, zda je tato volba pro nás dostatečně přehledná a dovolí mi s tebou společně prožívat úzkost. Jako interpretka je tvoji úlohou nám vše podstatné sdělit.

ML: Pokaždé si cením, když se jde s kůží na trh a vybere si osobní téma. Napadalo mě, jestli forma přednesu nemá být pro tebe výzvou, jak se s tématem popasovat. Tampo bylo na mě moc rychlé, avšak rozumím, že souvisí s tématem.

JK: Jako jednoznačné pozitivum vidím, že téma je jasné a čitelné. Dobrá práce s hlasem, postupně se mi to však začalo trochu okoukávat, potřeboval bych více variací. Máš ten projev hodně zavřený, koukáš do země a hraješ to víc pro sebe, než pro diváka, ale asi je to v tomto případně těžký úkol.

VR: Není to o rychlosti. Vy jste nebyla rychlá, spíše nervózní.

AV: Kouskujete to stále stejně a na mě to začne působit zrežirovaně, nevidím tolik do vás. Vybudujte text více zevnitř, popřemýšlejte, jaké barvy k tomu můžete přidat. Život je barevnější a hutnější.

Pavčina Tichá, Jitka N. Srbová – *Les (koláž textů)*

VR: Nádherný dramaturgický výběr, text se potkal s typem vaší osobnosti, zářila jste vnitřní intenzitou. Na začátku byla čistota, jasnost, konkrétnost, budovala jste vztah ke zvířatům a lidem. Na začátku jsem si říkal: "tohle bude strašně záživný," ale zůstalo to jenom v jedné rovině. Vybrala jste velkou plochu několika textů a nepodařilo se vám tu paletu dál vybudovat. Bylo to pořád podobné - jeden vztah, jeden pocit, jedna intence. Nestačilo to na utažení jednoho celku. Potřeboval bych více hravosti, střihu. Chci vědět, jak se k textům vztahujete, co pro vás znamenají. Nebyl tam žádný druh překvapení.

JK: Nejsem fanda přístupu, kdy navazujeme básně jednu na druhou bez nějakého zjevného vymezení. Mnohem víc mi vyhovovalo, když jsem mohl poznat, že jedna báseň končí a další začíná. Oceňuji niternost, kterou jsem tam z tebe rozhodně cítil. Určitě bych to trochu poškrtal.

Josef Káninský, Hans – Jörgen Nielsen/Helena Březinová – *Fotbalový anděl (výtah)*

AV: Opravdu super výkon. Je tam vidět postupné nalézání vypravěčského stylu a dovednosti myšlenek. Mě by hodně zajímalo, s jakou emocií tam jste vy za sebe. Nevedl bych ten text jako zpětné vzpomínání, nýbrž od teď do budoucnosti, což by dovolilo více prostoru emocím. Místy se tam objevovalo obrovské gesto rukou a posouvá se ten tvar do něčeho monstrózního. Jde to proti Vaší minimalistické rovině. Asi bych potřeboval od Vás nějaké dovysvětlení. My

nechceme žádné velké emoce. Vy nás musíte k němu pustit, abychom ho mohli pochopit.

Petr Vojkůvka, Igor Cholin/Jan Machonin – *Zajíček*

JA: Vy jste si vybral text, v němž je evidentní esence Ruska, ruské šedi, její reality a také absurdnosti. Úplně si nejsem jistý, zda Váš chladný přístup nezúčastněného, je pro nás dostačující. Já jsem měl výhodu, jelikož přede mnou byl text. Cítil jsem něco jako "mechanickou stejnost", v souvislosti s tím, že každý hlas má stejnou hodnotu a všechny jsou neutrální. Byla monotónnost důsledná?

Martina Mašková, Julio Cortázar/Miloslav Uličný – *Různé způsoby zajetí*

ML: Já budu stručná. Jsem naprosto nadšená z výběru tak náročného textu, ženského tématu a tvojí interpretace. Ty se ztotožňuješ s hlavní hrdinkou a vše komentuješ z její pozice. Obdivuju, jak se ti povedlo orientovat ve třech liniích textu. Pro mě zcela přehledné a čitelné a ani na malou chvíli jsem se neztratila. Tvá míra ironie a stylizace byla naprosto přesná. Dej si větší pozor na zcizovány, u nichž jsi se pohybovala na hranici srozumitelnosti. Měla jsi grácii, napětí a výrazové prostředky máš skvělé. Jenže můj osobní názor na konci spočívá v tom, zda hlavní hrdinka nezůstává v takové pohodě a nadhledu.

Hana Patrasová, Isaac Rosa/Michal Špína – *Hledá se čtenář*

JK: Bylo to skvělé, rozuměl jsem a naprosto mi ten tvar fungoval. Lidi s tebou po celou dobu šli. Povedeně hry v textu vystavuješ na formě a jeho podobě. S kolegy jsme se bavili o formě manipulace.

Na mě jsi hodně tlak vytvářela pouze frontálně. Zkus si přidat nějakou větší rafinovanost a pracovat s korporátním a copywriterským stylem mluvy, co lidi nalákává. Chci, aby se se mnou více pohrávalo.

AV: Potřeboval bych větší míru proměnlivosti. Rafinovanost je přesné pojmenování a třeba i něco více bestiálního. Možná by se začaly vyjevovat další změny.

František Barták, Jörg Mühle/Karel Rudolf – *Dvě pro mě, jedna pro tebe*

AV: Pro mě zábavná a dobře provedená recitace, která je ukázkou tvé poetiky. Jsou dvě místa, na kterých bys měl zapracovat, jelikož trochu stahují tvůj výkon. Za prvé, uprostřed textu s největší hádkou nestačíš na tempo a technika tě zrazuje. Potřebujeme větší akčnost a práci s dokonalým timingem. Další je finále, z něhož vyplývá, že celý děj se cyklí a začne se rozjíždět znovu. My bychom takovou skutečnost měli z tvého projevu jasně pochopit. Jinak přednes byl naprosto sdělný a jasný. Jen konec nech otevřený a třeba ho dohraj v pauze mezi sebou a diváky.

Jana Machalíková, Wislawa Szymborská/Vlasta Dvořáčková – *Hledání ztraceného času* (montáž z textů)

JA: Tři texty, co sis takto poskládala dohromady, jsou stále platné a myslím si, že ještě nějakou dobu budou. Líbilo se mi téma povrchnosti. Když jsem si včera večer četl tvůj text, mně osobně to znělo patetické, což takovým stylem vůbec recitováno nebylo. Velmi krásný zážitek, tuze se mi to líbilo.

AV: Jano, výslovnost! (smích) Jako jediný jsem byl nespoko-

jený s částí o mlíkačce. Mně celá tato pasáž rychle utekla a já bych potřeboval déle. Ty si před námi zastavíš čas a mléko teče navždy. Nemělo by se jednat o konstrukci. Na závěr přidej velkolepé finále, které v nás něco vyvolá.

Ester Gracerová, Ivan Diviš: *Beseda o poezii* (úryvky z knihy)

VR: Smekám před tebou, hluboká poklona. Bylo to pro mě neuvěřitelné, ten tvůj způsob práce. Padala mi brada, netušil jsem, co se přede mnou vlastně odehrává. Možná by mi pomohlo, kdyby jsi neudělala škrtky na začátku. Je tam jedna zrada v úplném konci - do poslední promluvy jdeš hodně za sebe, já to tam nepotřebuji. Chci, abys mě stále vedla. Je velká otázka, jak bys měla pracovat s intonací, především na konci, kde to stoupá. Pomohlo by tam být propojení tří rovin, které v textu jsou, celé by se to zcelilo.

AV: Náročnost textu je velká, klade velký nárok na posluchače. Pokus se najít způsob, jak to pro ně zjednodušit, trochu to pro ně rozmělnit.

Daniel Klouda, Rosa Liksom/Vladimír Piskoř – *Život je jen náhoda* (povídka z knihy)

ML: Naprosto excelentní výkon. Já bych si tě pouštěl stále dokola. Je evidentní, že zúročuješ veškeré své recitační zkušenosti. Ty jsi zcela vážně a důsledně řešil problém. Ty jsi humor nevyráběl, nýbrž si ho skutečně žil a já byla z tebe hotová. Jasně se ztotožňuješ s hlavní postavou, jdeš důkladně po situacích a nebála bych tě označit za čítankový příklad práce s pauzou. Nemám co dodat, naplnil jsi pro mě předlohu.

Sue Nguyen, Rupī Kaur/Petr

Teichmann, Sue Nguyen – *Home Body* (montáž ze sbírky *Mé tělo, můj chrám*)

AV: Zajímavá kritika společnosti a systému, v jakém se pohybujeme. Dobře propracované vystoupení. Výkon technického korporátu mi fungoval. Když se potom dostanete k životu na cestě, stává se text více osobnějším. To ke mně ale úplně nedolehlo. Také vaše technika veršů u třetího textu mi přišla neosobní. Snažte se udělat dokonalé přesahy, vznikají tam ale významové stereotypy a podobné rytmika - vytváří to pořád nějaký chladný systém. Pracujte více s rytmikou a kontrastem. Tanec a slovo mi nerosťly dohromady, tanec mě příliš nevtahoval. Potřeboval bych asi vidět z vašich pohybů víc, jejich větší komaptnost s textem. Pohyb by měl vyjádřit vnitřní svět člověka ve společnosti s tématy, která nesou texty. Největší zradou totiž je, že se začnu soustředit na vaši techniku a začnu zcela vypouštět obsah.

ML: Měla jsem pocit odtažitosti, možná to ale byl záměr, že jedeme na autopilota. V prostřední části bych chtěla větší průnik do osobnějšího principu a vašeho života.

Štěpánka Tušlová, Vladimír Jakovlevič Propp, Tomáš Přidal/Miroslav Červenka, Marcela Pitttermannová – *Morfologie pohádky kouzelný kůň*

JK: Mně jsi hodně evokovala tvou recitaci z minulého roku. Je hezké, jak si hravě hledáš svůj styl a vybíráš si texty, co k tobě sedí. Připadalo mi, že jsi hodně stavila na stavu zhulenosti. Možná tam vlož více smyslu. Otázka ohledně guláše je pro tebe naprosto důležitá a zapeklitá. Buď drzejší v pasáži se zhulením a pedagogem. Záměr vytvo-

řit hříčku, co nás pobaví, byl skvělý.

Sára Pospíšilová, J. H. Krchovský – Pásmo z básní

VR: Měla jste autentický a nebojácný projev. Ze začátku jsem si říkal, že se jedná o velmi zajímavý výběr k vaší osobě. Pro mě jste byla po celou dobu příliš drsná a efektní. Chyběla mi jakákoliv obyčejnost a citlivost. Z Krchovského veršů vznikla prvoplánová drzost. Na mě váš projev působil, že se nám snažíte ukázat, jak jste v Krchovském, místo toho, co vám Krchovský sděluje. Stylizací, kostýmem a prostředky, jako je koulení očí, to působilo moc animovaně.

ML: Nerozuměla jsem Vašemu klíči. Pokládala jsem si otázku, zda se jedná o silový protest song, nebo ne? Jako interpretku Vás cítím, jenže já se nevyznám.

Kvido Texas Lotrek, Milan Texas Hábl, Vít Marušák

Wolker! Wolker!

V letošním čísle zpravodaje jsme věnovali značný prostor výročí Wolkrova úmrtí. Festival nese jeho jméno, zapalujeme svíčky u jeho sochy. Nebylo by však přínosné vystavět si novou sochu v našich myslích, postavit Wolkera na piedestal obdivu. Redakce by touto cestou ráda podpořila své kolegy novináře z roku 1925. Znovu tedy zveřejňujeme článek z roku 1925:

Dosti Wolkera!
Pásmo 1, č. 7-8, únor 1925

Sotva umřel, stal se „největším básníkem generace“, aby po něm nemohlo přijít nic většího. Všichni, kdož nevěří v možnost nového, a všichni, kdož cítí svou vlastní nemožnost, velebí jej jako ztracenou spásu. Zdálo by se, že s Wolkerem je už i poezie mrtva. Ex cathedra se hlásá, že Wolker byl začátkem i koncem poezie. Ano, byl alfou a omegou, ale toliko úseku, a poezie dnes proudí jinudy. S mrtvými žijí jen ti, kdož nemají dosti životnosti.

DOSTI WOLKERA! Tento výkřik diktován je poctivostí k básníkovu dílu. Moha se ozvat, vykřikl by takto sám proti kupení sentimentálních a vzlykavých výkřiků a superlativů: „Evangelium mládeže, zjevení, lyrický génius, nej-

větší básník generace atd.“, neboť jeho snem a hrdostí bylo poctivé dělnictví. Pánové, existuje i zdvořilost k mrtvým! Básník třídního boje byl povýšen na básníka národního, jeho proletářské buřičství se mu odpustí za jeho uměleckou nevybojnost. A tak se zvedají Wolkerovi opony divadel, měšťák tone v sentimentalitě, vždyť mrtvého básníka může dokonce i milovat – jako mrtvou již revoluci. Povýšen byv na básníka národního – proti této profanaci, za niž by se byl styděl nejvíce Wolker sám, nikdo se neozval – dostal se do čítanek. Dává se u maturit. Dohořela jeho buřičská ožehavost.

DOSTI WOLKERA! Byl prý posledním velikým špatným básníkem – ideologickým. Jeho smrt mu zabránila, aby se stal dobrým. Měšťák cucá dnes z této nemilé příhody ctnost. Vytvářel prostě a se vší tvůrčí naivností nové lidství, proto jsme ho milovali, nevytvořil však nového tvaru. Těsně za ním počíná opravdu nové a velké umění.

Artuš Černík, František Halas, Bedřich Václavek

A naše redakce dodává: Věděli jste, že letos slavíme 100 let od úmrtí Franze Kafky?

Vít Marušák

Demaskovat pohyb

reportáž ze semináře *Divadlo masek* Pierra Naduada

Jelikož jsem muž a neumím dělat víc věcí najednou, naprosto jsem selhal ve snaze sepsat reportáž ze semináře Pierra Naduada při současném odbíhání do vedlejšího salóňku, kde probíhaly rozbory recitátorů. Navíc jsem byl svědkem něčeho tak tajemného, komplikovaného a nepochopitelného, například v podobě cvičení, kde tři seminaristé ve vymezeném čtverci vyprávějí nesmyslný příběh o dveřích a klíče, do toho činí neuchopitelné pohyby a navzájem si tuto činnost ještě narušují pokynem „Lžeš!“, že jsem chvílemi propadal zoufalství. Dal jsem se tak do řeči s Pierrovými seminaristy a bylo mi vysvětleno, že se jedná o cvičení, které navazuje na veškerou předchozí práci, která v seminářích probíhala a bez znalosti tohoto kontextu snad ani nemůže být pochopen jeho smysl. Kontext mi byl vysvětlen.

Popovídali jsme si i o množství dalších věcí a já se tak rozhodl, že vám reportáž z Pierrova semináře odvyprávím slovy jeho

kurzistů. Podařilo se mi v našich rozhovorech vysledovat tři otázky, kterými jsem oddělil promluvy jednotlivých účastníků.

O čem pro vás byl seminář *Divadlo masek*?

„Pro mě to bylo hodně duchovní, zaměřili jsme se na to, jak se uvolnit, napojit na sebe sama, aktivizovat tělo.“

„Veškerá ta práce byla jedno velké hledání. Na začátku se nám některé věci zdály neproveditelné, ale vše je jen o tréninku. Základem je, a to nám taky Pierre často zdůrazňoval, jít do toho bez nějakého předpokladu. Třeba s tím, že ‚to mi půjde, v tom budu dobrý,‘ nebo naopak ‚tohle ani nemá cenu zkoušet, to nezvládnou.‘ On sám říkal, že jsou věci, které mu nejdou, ale stále se o ně pokouší zas a znovu a hledá, jak by se daly provést. Někdy i cesta je cíl.“

„Když vstoupím na jeviště, první se nějak pohybuju, pak se vyjadřuji tělem, gesty, mimikou apod. a až poté mluvím, takže ten pohyb je strašně důležitý,

možná nejdůležitější ze všeho. A je hrozně vidět, každé mrknutí oka na jevišti hraje a něco znamená.“

„Takže to vlastně bylo o pohybu na jevišti, ale nejen tam. A o tom, jak na tom jevišti působím, tj. co svým pohybem vyprávím.“

„Je důležité své tělo vnímat. Takové to herecké bytí, že jsem teď a tady. Ono se to zdá jako základy, ale často si to člověk vůbec neuvědomuje. Třeba jsme se zamýšleli nad tím, jak funguje distribuce pozornosti. Když je nás na jevišti více, na koho se divák zrovna soustředí. Jak funguje vzájemná energie na jevišti atd.“

„Pohybem lze vyjádřit i to, co nelze vyjádřit slovem. Dá se jím vyjádřit všechno a způsobů, jak to udělat, jsou tisíce.“

„Pokud je člověk na jevišti strnulý, nedokáže nic předat, divák z toho nic nemá. Divadlo klidně může být beze slov, ale nemůže být bez pohybu. To by bylo, já nevím, to by byla rozhlasovka.“

Co jste na semináři dělali, o čem jste si povídali a jak jste s tím následně pracovali?

„Pracovali jsme s různými dechovými cvičeními, protahováním, improvizacími hrami, rozvíčkami, s tím, jak se uklidnit a koncentrovat, abychom se mohli nacítit jak na sebe, tak na druhého. Jedním ze cvičení byla například Neutrální maska. Jedná se o nástroj, na kterém jsme si ukazovali, jak funguje jazyk pohybu. Měli jsme jednoduchý úkol – udělat pohyb, kterým znázorníme, že házíme kamínek do moře, ale netvářit se u toho nijak, odpojit mimiiku. Nasadili jsme si takovou neutrální masku, abychom mohli zkoumat čistě jen pohyb. Je strašně zajímavé sledovat, jak, i když se jedná o poměrně banální úkol, ten pohyb provádí každý úplně jinak a sledovat, co ty změny znamenají, co nám vlastně o sobě ten člověk říká.“

„Zaměřovali jsme se také na pohybový podpis člověka. Každý se pohybuje nějak jinak a to spoluutváří to, jak působíme, co o sobě říkáme. Když se s tím naučíme vědomě pracovat, můžeme se postupem času naučit oblékat do kůží jiných lidí a tím se nám ohromně rozšíří možnosti vyjádření sebe sama.“

„Učili jsme se reagovat na impulsy. Tzn. například: mám zavřené oči a reaguju na pohybo-

vé impulsy od člověka, který mi je udává různým strkáním a taháním. Jde o to odříznout se od jednoho smyslu (zraku) a díky tomu se moci soustředit na jiný (hmat) a na své vlastní tělo a jeho pohyb v prostoru.“

„A zároveň jsme se snažili zapojit všechny smysly najednou. Pokud chceš vědět, jak se tělem vyjadřuješ, musíš dokonale znát to, co se děje uvnitř. Co cítíš, co vidíš, co slyšíš, dokonce i čicháš a hmatáš. Navzájem jsme se dotýkali a pracovali s tím, jak se vnímáme mezi sebou. Ale i bez kontaktu. Třeba jsme dělali jedno cvičení, kdy jsme se všichni najednou museli bez domluvy, myslím tím nějaké slovní, hýbat jako chór, jako jedno tělo.“

„Dostali jsme deset sloves a měli jsme je nějak ztvárnit pohybem. Když se nám to podařilo, různě jsme si to komplikovali a rozvíjeli, až se z toho vylouplo to poslední cvičení, které jsi měl možnost vidět, a které bylo extrémně komplikované, protože propojovalo tyhlety pohyby s nutností uzpůsobovat je improvizovanému (!) vyprávění kolegy o stvoření světa ve třech krocích a ještě reagovat na změny, které udává třetí člen týmu. Ono už samo o sobě bylo náročné, když jsme na začátku workshopu měli do těchto pohybů zakomponovat

jednoduchý pohyb hlavou ze strany na stranu, anebo žvýkat žvýkačku. To závěrečné cvičení byl úplně vrchol.“

Jak s vámi Pierre pracoval, jaká byla jeho metoda?

„Pierre byl extrémně připravený a měl celý seminář dobře strukturovaný. Myslím to tak, že jedna aktivita navazovala na druhou a všechno se to propojovalo v závěru. Zároveň to ale bylo ohromně cenné v tom, jak to někdy bylo nepředvídatelné a díky tomu, jsme si ty principy mohli objevovat sami. Pierre se nesnažil být nějaký učitel, který nám bude o těch věcech přednášet, nic nám nenakukal, naopak říkal, že se chce učit od nás stejně tak jako my od něj. Řekla bych, že jsme se tam navzájem docela spřátelili.“

„Ráda bych organizátorům festivalů vzkázala, ať zvou zahraniční interprety. Jsou velmi svědomití v přípravě a mají velmi dobře promyšlené a nastudované to, co chtějí předat.“

„Vždy jsme hodnotili to, co se dělo. Neustále jsme si dávali zpětnou vazbu a bavili se o tom, co nám ty jednotlivé věci přináší a jaký mají smysl. To bylo strašně důležité pro pochopení toho, co se tam dělo, jak ty věci fungují a jak je třeba přenést do svého hereckého života.“

Kvido Texas Lotrek

Žhavá jubilea

líná edice

Poznámka na úvod:

V minulém čísle byla Žhavá jubilea poněkud zvláštní daným formátem připomínajícím pohádkovou formu se surrealistickými prvky. Tedy aspoň jsem se snažil, abych se do takového rámce dostal. Mým úmyslem bylo hlavně vyvolat pocit zmatení, jelikož se jedná o častý jev, s nímž se jako účastníci vědomostních soutěží můžete setkat. Věřím, že vás nic nezaskočilo a příběh jste si užili. Případně ještě může posloužit jako pohádka před spaním.

Nuže, je sobota 15. června 2024 a jak jste si asi už všimli svátek má bohužel nějaký Vít. #WeToo #VícVítůvícvykořisťování #ojednohoVítamiň #zít-ranezbudežádný

Také si dnes připomínáme Mezinárodní den odpůrců vojenské služby, Světový den větru a také v neposlední řadě Světový den proti násilí na seniorech.

Příští rok bude mít Jiří Wolker 101. výročí od svého úmrtí, ale uvidíme, zda si tento fakt další ročník někdo uvědomí.

Ne, že bych měl něco proti číslu 101, poněvadž díky němu máme například *101 nejkrásnějších nápadů pro dům, byt a zahradu* od Moniky Berger nebo *101 nejkrásnějších nápadů z přírodních materiálů* autorky Marii-Reginy Altmeyer. Nicméně bychom měli žít přítomností a soustředit se na jiná významná jubilea, která na nás číhají v následujícím roce. Po vzoru českého komika, snowboardisty a autora výroku „*Máš pravdu Honimíre, akorát že vůbec!*“ Martina Mikysky, alias Mikýře, jsem se poslední číslo rozhodl pojmout ve stylu líné edice.

- 900 let od úmrtí prvního českého kronikáře Kosmy
- 610 let od upálení mistr Jan Hus
- 355 let od smrti Jana Amose Komenského, pedagoga a učence
- 245 let od úmrtí Marie Terezie, české a uherské královny, rakouské vévodkyně
- 215 let od narození českého básníka Karla Hynka Máchy
- 175 let od založení společnosti pro postavení Národního divadla
- 175 let od narození Tomáš Garrigue Masaryk, první prezident ČSR
- 150 let od začátku výstavby první tratě koňské tramvajové dráhy v Praze
- 150 let od úmrtí dánského spisovatele Hanse Christiana Andersena
- 150 let od smrti Ferdinand V. zvaného Dobrotivý, který byl rakouským císařem a posledním korunovaným českým králem
- 150 let od narození Carla Gustava Junga, švýcarského psychoterapeuta
- 150 let narození Ferdinanda Porsche
- 100 let nad narození britské premiérky Margaret Thatcherové
- 100 let od smrti malíře Vojtěcha Hynaise, autora opony Národního divadla v Praze
- 80 let od konce 2. světové války
- 75 let od začátku procesu s političkou Miladou Horákovou a s dalšími dvanácti osobami
- 60 let od zahájení činnosti Činoherního klubu v Praze
- 10 let od otevření tunelového komplexu Blanka

Přednes X Poezie X Autor X Interpret

Závěr

Ze strany současných básníků a básnířek panuje stran přednesu řada polopravd a mýtů, popřípadě záměna disciplín. Každý, jako by očekával něco trochu jiného. Dochází k záměně „prezentace“ textu, jeho zpřítomnění, pouhého vyslovení - a *interpretace*. Alžběta Stančáková mluví o záměru být při autorském čtení „jen list papíru s vysázenými písmeny“. Taková dovednost, stran autorského čtení můžeme mluvit i o předpokladu, je jistě žádoucí. Neočekáváme-li od scénických čtení interpretaci ve smyslu „nad-výkladu“. Absolutní a stěžejní kvalitou, již v této disciplíně hledám, je text - v co možná nejsyrovější podobě.

Lze chápat i touha Libora Staňka a dalších, když volají po znejistění hlasu. Když po-
ciťují nedůvěru vůči pevnému projevu, který slova - obsah, drží bez zakolísání. Avšak to už zachází do roviny vnímání nikoli obsahu, ale postavy autora-interpretu. Jeho nejistotou, mnohdy nervozitou, křehkostí, je podpořena rovina autenticity projevu. Můžeme se ptát, nakolik v takových momentech sledujeme přitažlivě introvertní „emoci nejistoty“ a kolik pozornosti věnujeme obsahu řečeného textu. Na druhou stranu je mezi autory vidět místy fascina-

ce schopností a dovedností v kontextu svébytné autenticity. Ovšem(!) jen v mezích básnické obce. Umí-li autor číst své texty suverénně a „po svém“, je to deviza, u herce takové schopnosti apriori očekáváme a ihned zavání *podvodem, zkratkou, zjednodušením* na strastiplné cestě autorů od myšlenky k textu. Ale, a teď si sám pomohu zjednodušujícím zaklínadlem, neplatí to samozřejmě zcela. Nelze být v soudech definitivní, dokonce ani závěry ve smyslu pojmenování nejvýraznějších tendencí, nebudou nikdy dostatečné a nenahradí kvalitativně a obsažně samotné autentické odpovědi básníků a básnířek. Viz minulá čísla zpravodajů.

Nemáme si co vyčítat

Aby nevznikl dojem, že především na straně autorů je zakopaný pes, a že je to jen jejich strana, jež způsobuje ono „nepotkávání se“, nasaším tvrdá čísla. Z celkového počtu více než sta respondentů, jimiž byli mladí účastníci Wolkrova Prostějova, pouhých 34 % z nich současnou českou poezii čte. Zatímco 67 % s ní vůbec nepřichází do styku nebo ji cíleně nevyhledává. Můžete namítnout, že třetina není zas tak špatné číslo, ale vezměte, prosím, v potaz, že se jedná o respondenty, kteří jsou účastníky jednoho z největších festivalů POEZIE, a že

tedy jde o lidi, kteří se literaturou a texty aktivně zabývají. Jak to asi vypadá tam venku...

Možná je i na nás, recitátorech, a lidech zabývajících se přednesem, abychom vykročili vstříc autorům, navštěvovali jejich čtení, ohledávali nové texty, zkoušeli, co unesou a jaká je jejich sdělnost. Zkratka pouštěli se na pole neznámé a ne tak bezpečné.

Hledat, nacházet, setkávat se

Potěšující je místy se objevující chuť k setkání a výměně pohledů a zkušeností. Budiž to výzvou organizátorům stran dalších ročníků Wolkrova Prostějova. Protože ať chceme nebo ne, recitátoři současné autory a autorky potřebují. Jinak se můžeme motat v kružích a stále zas a znova (byť mnohdy brilantně) interpretovat již slyšené. Ale kouzlo setkání mladého člověka s mladým člověkem, současných pohledů: literárního a interpretačního, to je zázrak, který těžko něčím nahradit. Navíc máme stejný zájem; přemýšlet, ohledávat, zkoumat a vykládat svět kolem nás. Hledat sebe sama ve verších a slovech. A je lhostejno, jsou-li vyřknuty nahlas, nebo vkládány na papír. Obojí má smysl.

Vít Malota

Temno

Závěrečné sobotní putování temnem nejprve končí tam, kde v úterý začalo - v Bonver baru U Vašuta, kde doufám, že ještě potkám pana popeláře Zdeňka, který mi stále dluží čtyři kila. Vejdu, nikde nikdo, ani Ōčko nejede. Pokud ho někde uvidíte (společné selfie mám u sebe), tak ho pozdravujte, udělal mi radost. Volá mi kamarád recitátor (jehož identitu jsem slíbil utajit), jestli si s ním nepůjdu zahulit. Zamyslím se, ale pro dobro rubriky si to vnitřně obhajuji. Scházíme se u zámku a jdeme na sever. Hledáme místo, lavičky na sídlišti - na ně ale svítí sluníčko! Navrhuji dětské hřiště, kámoš to zamítá. Jdeme ještě dál za nějaké křoví, kde se patrně scházejí narkomani a bezdáci. Na zemi kalhotky, obaly od cig, plastové násady na injekce a kniha Skupinová terapie v praxi. Na zdi kožená brašna, kámoš ji zvedá, pod ní lůno broučků. Sedáme si na prkno u plotu. "Tohle je tetemno - nejtemnější temno!" zvolá kámoš. Za plotem něco - baba Jaga? - vrže, že z toho jdou schízý. "Je dobré být zadbře se svým dealerem a udržovat s ním přátelské vztahy," vtahuje mne kámoš do problematiky, ve které se ještě příliš neorientuji. Kámoš balí brčko.

Balí to na fotce malého chlapce. "To nejsem já, to jsme našli s kámošem u rybníka. Byla tam spousta třídnic fotek děcek. Asi se někde musela stát rodinná katastrofa. Kámoš si i myslel, že vidí krev. Byla to ale jen hnědá šmouha." Bavíme se o jeho recitaci. "Text ve mě nedozrál, ale zkvasil." Sundávám si boty a ponožky. Loučkou se line smrad. Vyprávíme si o množství ponožek, které jsme si přivezli na Wolkrák, a čucháme k nim. "Do zpravodaje napiš - mňam!" nabádá mě kámoš. "Co si pustíme? Folkpunk?" Hraje Ghost Mice. "Tohle není tak silný skéro, to bude v pohodě," utěšuje mě kámoš a já si dávám první šluky. "Tohle je v pohodě, seš dospělej, jen musím vědět, že to ten člověk zvládne, nechci mít problém, chápeš?" osvětluje. "Tuhle kapelu mám rád i kvůli textům. Jsou to anarchosocialisti a pacifisti. Já se taky považuju za folkpunkáče a anarchosocialistu!" vyznává se kámoš. Guns N` Roses - Don't Cry. "Už jsem docela vypaštěnej!"

Mně to zatím nabíhá. Ptám se, jak se mu líbil letošní Wolkrák. "Rusalka mě nechytla, ale možná to bylo kvůli tomu, že jsem měl hlad, tak jsem si pak šel koupit dvě housky. Bukowski byl

extrémně dobrej, to bylo kurva profesionální. Na divadle se mi líbí, že víš, že to, co vidíš, je falešný. Ale výjimky jsou, třeba kámoš viděl 120 dní Sodomy, kde po sobě lezli nazí, chcali po sobě a zazdili divákům dveře - strašnej hegeš, ale nuda." Dohulujem a dáváme cigo. "Ich rauche rechts - kouřím doprava!" zvolává kámoš s ohnutým cigem. Zvedá se vítr, mně kufr a baba Jaga už patrně přelézá plot a jde nás sežrat. "Byl jsem v redakci a dali mi 22 papírů - je to štedrá redakce," chlubí se úlovkem papírů na domácí úkol o jezuitech, se kterým mu mám pomoci. "Udělej kolečko - tam napiš jezuiti, pak čárku - Ignác z Loyoly." Začínám být zhulený, ale poctivě maluji myšlenkovou mapu. Písmo se znepráhledňuje, je mi šoufl. Kámoš vytahuje májku - zlaté dědictví - a rohlíky, to mi pomáhá. Pomalu balíme a všimáme si polštáře s dekou, až mám chuť si lehnout a zahrázdit. Probírám se, raději jdeme zpět, míváme továrnu. "To je jak koncentrační tábor, tady je apelplatz. A chemičku by zapálili!" blouzníme z trávy a rozcházíme se.

Temno nás za celý týden řádně olízlo a jeho sliny zanechaly stopy na duši. Zrodilo se Te-temno!

Vítězslav Adamec

Víc Vítů víc ví (ultimate and definitive edition)

A je to tady - poslední Vítkovský výron, který potěší malé i velké, staré i mladé. Lepší už nebudeme. Těmito závěrečnými moudry tvoříme Víty z vás, protože teď už i vy všechno víte. Držte si klobouky, jdeme na to! Víme, že:

"Ty si ty texty pročítáš všechny?" zeptal se porotce jiného porotce.

"Vždycky u rozhovorů nadávám, že odpovídají úplně strašně. Ale pak si přečtu ty otázky, 14

co jim dávám." (aneb Vítovská sebereflexe)

Vojta Bárta: "Pojal jsem to dnes sebevražděně."
My dodáváme: Nejen dnes.

"Do českého maturitního kanonu patří Krysar Vojtěcha Dyka."

Porotce se pokusil povzbudit skleslé redaktory po prohře na ruletě slovy: "Přijde mi sympatický, že jste prohráli hned."

"Martina Longinová má hlavu v barvě toho nábytku, co

tam byl, proto jsi ji neviděl." My dodáváme, že Martina má v odbojovém hnutí #WeToo na starosti maskování a tímto jí děkujeme za její obětavou práci.

Milan: No, já to chtěl stihnout, ale nějak to nedávám.
Šéfredaktor Martin: Tak aspoň, že teď máš čas mluvit.
Složení redakce pro budoucí léta je nejisté i co se nováčků týče.

Víme, že tohle je naposledy. Sbohem.

Prostě off

zakončení sezóny

Všechny cvičence i příznivce našeho milovaného sportu zveme na oslavy ukončení letošní off sezóny! Závěrečné rozloučení proběhne v sedm hodin v KK DUHA, poté se přesuneme do baru 27, kde pro vás máme nachystaný bohatý doprovodný program. Je na co se těšit!

Po celou dobu večera bude k dispozici odpočinková zóna určená k příležitostnému vypínání, diskusní kroužek Finanční (po)rady a pojišťovnictví Vojty Bárty. K poslechu i tanci bude hrát známá, prostějovská kapela Play off.

Harmonogram doprovodného programu

21:00 Úvod do disciplíny pozvolného vypínání pro nováčky i mírně pokročilé pod vedením zkušeného lektora Vítězslava Adamce

22:00 Orientace v prostoru po opětovném zapnutí, aneb zapni se, najdi se – ve spolupráci s GPS ON

23:00 Moderovaná debata na téma "Síla power naps." Hosté debaty: StroganOff a FuckOff

00:00 Lekce power off jógy. Nácvik správného dechu s postupným vytrácením vědomí.

01:00 Bezpečné vypínání, aneb jak úspěšně vypnout a nepadnout na držku

02:00 Turnaj ve Wolkeringu, aneb vypínání během společenských her

03:00 Přehlídka přioopilých recitátorů, kteří ještě stále nevypli

04:00 Hromadné vypnutí. Poslední zhasne.

Kvido Texas Lotrek

#WeWon

Provolání #WeToo lidu Wolkrova
Lide wolkrovský!

Tvůj odvěký sen stal se skutkem. Redakce Wolkrova Prostějova vstoupila dnešního dne v řadu samostatných, svobodných, kulturních redakcí světa. Výbor #WeToo, nadán důvěrou účastníků letošního festivalu, přejal jako jediný a oprávněný a odpovědný činitel do svých rukou správu své vlastní redakce.

Po prohrané noční bitvě U Vašuta získali Texasané převahu a postupně se jim podařilo vypnout většinu Vítovské většiny.

Ti z Vítů, kteří nepodlehli, byli nuceni ustoupit, anebo se vzdát a uznat svou porážku. Vít Malota zbaběle uprchl jako zpráskaný pes prvním ranním vlakem za hranice prostějovského temna. Vít Marušák přiznal porážku a ve svém úvodníku pokládá funkci. Vít Adamec se dodnes válí vypnut kdoví kde.

S radostí Vám tedy oznamujeme, že přebíráme vládu nad zpravodajským slovem do další dekády a zavazujeme se, že už nikdy nepřipustíme, aby si Vítové ukradli závěrečné oslavy Wolkrova Prostějova a namísto svátku divadla, poezie a vzájemného potkávání se, slavili svůj svátek, jak je psáno v ka-

lendáři a nutili nás provolávat jejich jménu slávu!

Za #WeToo

předseda Kvido Texas Lotrek

Milan Texas Hábl

Martin Luther Kuncil

Dari Texas Strnadů

soudruh Vojta Texas Bárta

Redakce se loučí

Bylo nám s Vámi posledních deset let dobře.

Redakce Wolkrova Prostějova 2024

Martin Kuncl, Vítězslav Adamec, Kvido Lotrek, Darina Strnadová, Milan Hábl, Vít Marušák, Vít Malota
Foto: Marek Gerhard
Vydává NIPOS ARTAMA
neprošlo jazykovou korekturou